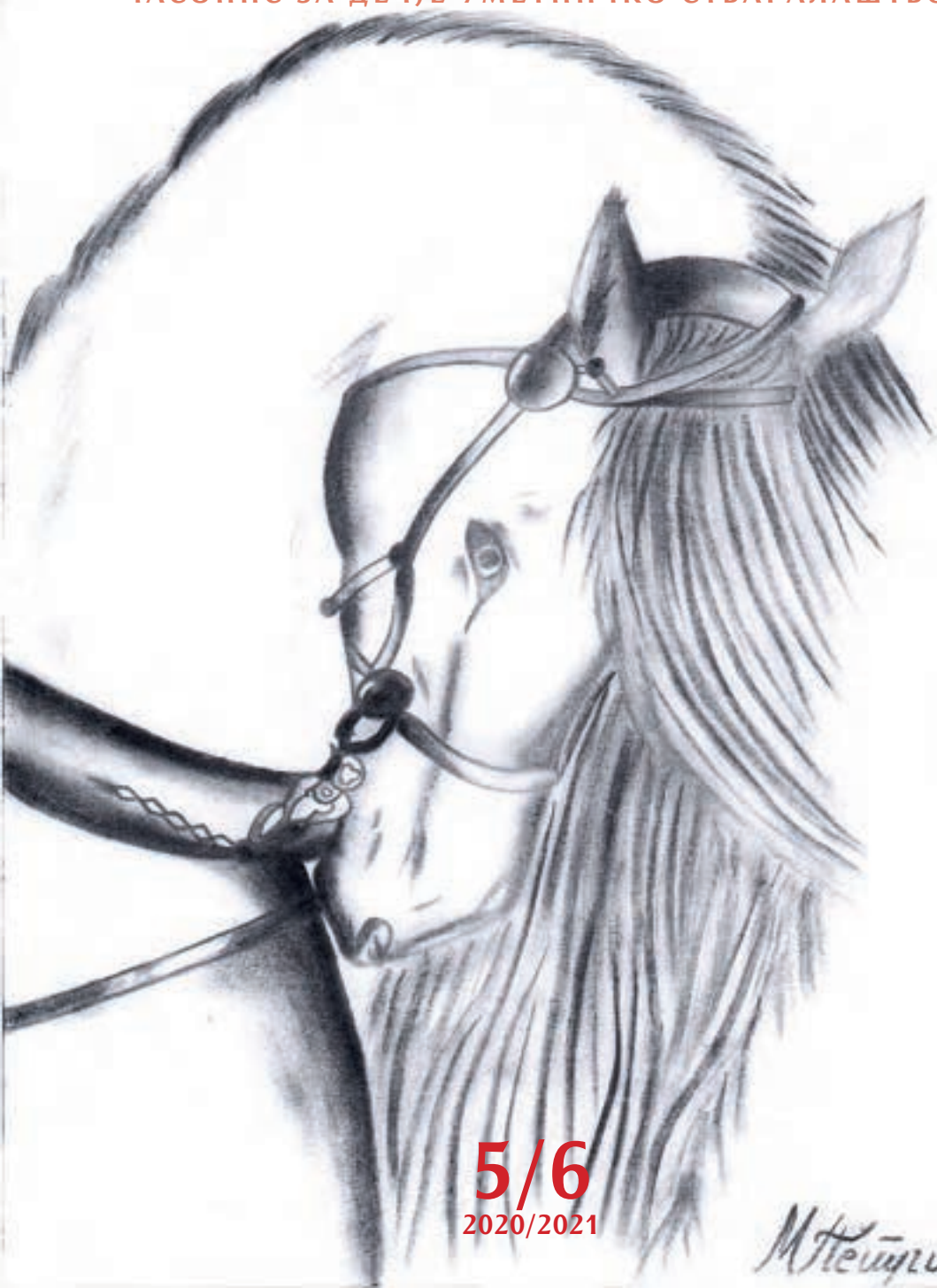

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

5/6
2020/2021

M. Hejnsbut

Лара Нијемчевић, IV/3 ОШ „Радоје Домановић”

Ена Јанковић, I/3 ОШ „Нађалија Нана Недељковић”

Пишите нам о свом граду

Драги другари, времена су несигурна и неизвесна. Знамо да вам тешко пада када не знате да ли ћете у школу физички или уз помоћ компјутера, да ли ћете моћи да виђате своје другарице и другове, да ли ћете моћи да се несметано играте и да ли ћете моћи да грлите своје родитеље, своје баке и деке.

Али, све то не сме да вас обесхрабри да наставите да учите, да читате књиге и да пишете и цртате за своје *Дечје искре*.

Упркос свему, ни ми се не предајемо. Мало смо проредили своје појављивање пред вама. Овај двоброј је потпуно у складу са временом у коме тренутно живимо – дакле, пред вас долази у електронском издању.

Али, обећавамо вам, а обећања су да се испуњавају, да ћемо следећи двоброј штампати, па ћете опет моћи да га листате и омиришете све његове боје. Тај број ће изаћи поводом 6. маја – Дана града Крагујевца, па вас позивамо да пишете о свом граду: зашто га волите и шта вам у њему смета, чиме се у њему поносите и шта бисте променили. Пишите слободно и надахнуто. Ваш град је и ваш шири дом, поред оног породичног. Сликајте његове препознатљиве или скривене углове, зграде, људе...

Наравно, и све друге теме ће прихватити наше странице: о књигама које сте прочитали, о првој заљубљености и онама које волите, о својој школи и учитељима и наставницима. Пишите и цртајте о чему маштате, шта сањате...

Чекамо ваше прилоге!

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

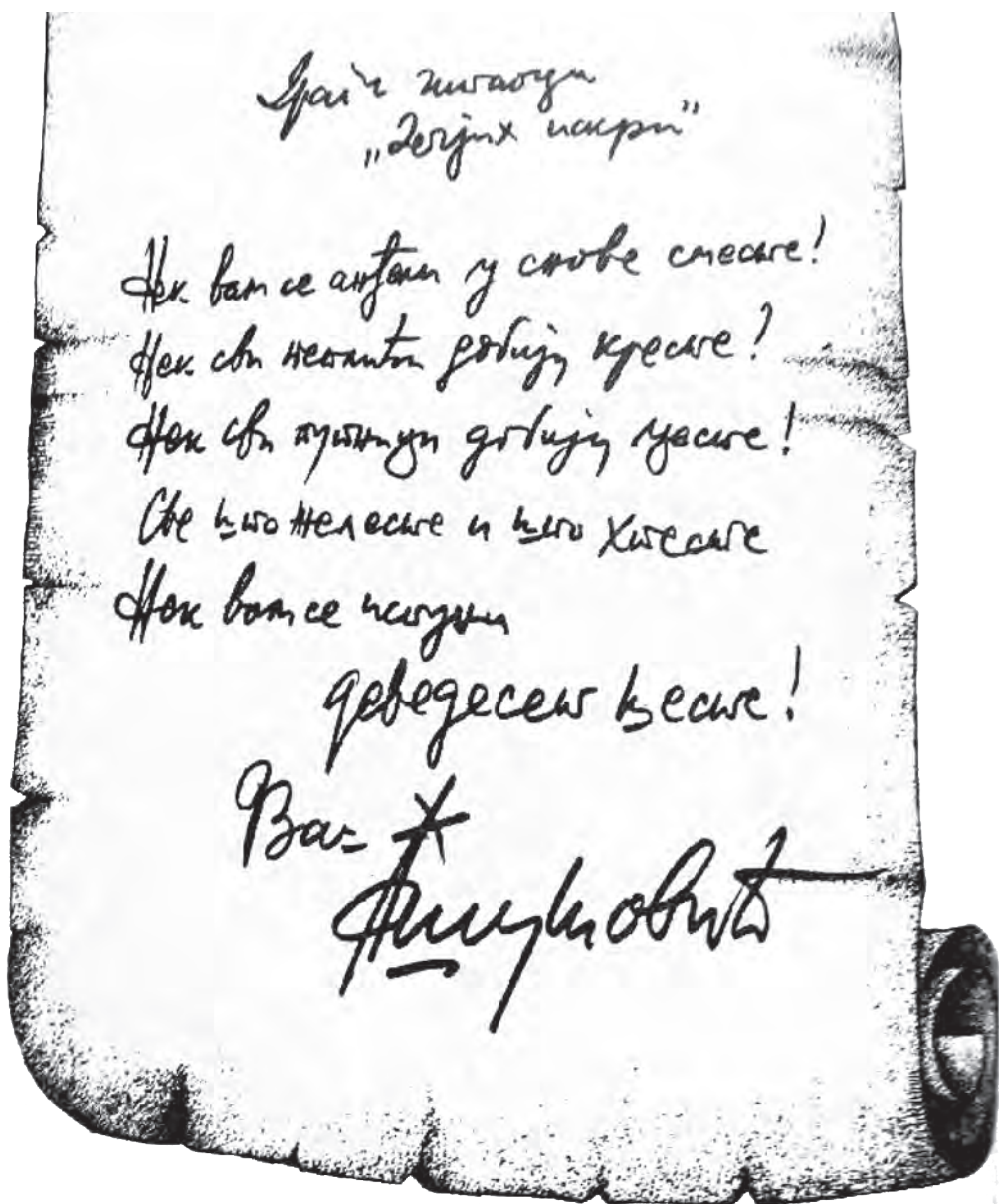
ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

Година LIII • Нова серија

Број 5/6 • април 2021. Крагујевац

Сећања

Од насџанка „Дечјих искри“ прошло је више од пет и по деценија. У знак њијеша према онима који су оставили трај на њиховим страницама, а било их је много и било их је са простора читаве некадашње Југославије. У овом броју подсећамо на својеручну честитику коју је песмом упутио читаоцима „Дечјих искри“ српски песник за децу Љубивоје Ршумовић, објављену у децембарском броју школске 1995/96. године.

Песнички глас Милене Јововић на трагу је наших истакнутих песникања старије генерације попут Десанке Максимовић и Мире Алечковић. Припада групи „сељака – песника“, коју су чинили Момчило Тешић, Србољуб Митић и њен земљак Добрица Ерић. Рођена је као Милена Пантовић у селу Котража код Страгара, 10. октобра 1931. године. У родном селу завршила је четири разреда основне школе. Живи у грузанском селу Добрача, у којем се удала.

Песме пише од 1961. године. Просвета јој је објавила три збирке песама – *Песме Милене Јововић из села Добраче* (1963), *Клас над њонором* (1972) и *Широко је лишће орово* (1975); БИГЗ збирку песама за децу *Мравље срце* (1977), за коју је добила награду „Невен“. У угледној песничкој едицији Српске књижевне задруге, библиотеци „Атлас“, објављена јој је збирка песама *Прсшенована шамом*. Ауторка је укупно десет песничких књига. У њену част у Добрачи се сваке године одржава књижевна манифестација „Миленини извори“. Песме су јој превођене на више европских језика.

Школске 1985/86. године у Библиотеци *Сазвежђе дечјих искри*, коју је објављивала Издавачка кућа *Светлосћ*, изашла је књига Милене Јововић *Окићени месеци*. А десет година касније, априла 1997. године, даривала је *Дечје искре* песмом

Сенке у огледалу реке, коју објављујемо поново.

Сенке у огледалу реке

Док се ветар пољем крао
Свитац о врбу
Фењерчић окачио
Простор обасјао
Па се виде чаше пуне росе
Како их травке на длану носе
Пљуска се река о обалу
А над њом огледају лице
Два цвета камилице
Загрљени поспаше
Тише реко тише
Да се љубавне сенке не поплаше

понедељак	уторак	среда	четвртак	петак	субота	недеља
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Календар је уређен начин рачунања времена и систем орјанализовања дана у друштво-не, религиозне, економске и административне сврхе. То се ради давањем имена поједи-ним периодима времена – данима, недељама, месецима и годинама. Године и месеци по правилу су засновани на циклусима Сунца и Месеца. Основни временски размак је дан – раздобље једне промене светла (што зовемо даном) и таме (коју зовемо ноћ). Посебна врста календара су верски календари – код нас је што Српски православни календар, којим су означени одређени празници. У свету, иакође, постоје и поједини датуми који су означени као међународни празници или дани посвећени одређеним темама и догађајима. Подсећамо на неке од значајних датума у априлу.

ЗНАЧАЈНИ ДАТУМИ У АПРИЛУ

Међународни празници и датуми

1. април – Дан шале
2. април – Међународни дан књиге за децу
7. април – Светски дан здравља
8. април – Светски дан Рома
22. април – Дан планете Земље

МЕЂУНАРОДНИ ДАН ДЕЧЈЕ КЊИЖЕВНОСТИ – 2. АПРИЛ

На предлог Међународног савета за децју књику УНЕСКО (Организација Уједињених нација за образовање, науку и културу) је 1967. године установио **Светски дан књиге за децу**, који се сваке године слави 2. априла, на дан рођења Ханса Кристијана Андерсена. Циљ прославе је промоција децје књижевности и њеног значаја за развој детета.

Како је читање и разумевање прочитаног текста услов и основ културе, образовања и ефикасног живота у свету, последњих деценија подстицање младих и деце на читање постаје потреба развоја сваке младе особе и читавог друштва. Дакле, књиге за децу утичу на развијање опште културе, осећаја за лепо и усавајање и поштовање система универзалних људских вредности.

Овај дан може бити прилика за похваљивање и награђивање највреднијих читалаца у школској библиотеци, али и награђивање оних који су захваљујући ревносном читању имали најбоље саставе на писменим задацима или у децјим часописима. Могу се организовати и такмичења у говорништву на тему књига и читања.

СВЕТСКИ ДАН ЗДРАВЉА – 7. АПРИЛ

Светски дан здравља обележава се широм света 7. априла сваке године под покровитељством Светске здравствене организације. Одлука да се овај дан обележава донета је на првој скупштини ове организације одржаној од 24. јуна до 24. јула 1948. године у Женеви, пошто је 7. априла ступила на снагу одлука о успостављању Светске здравствене организације.

О Светској здравственој организацији у протеклих годину дана сте били, нажалост, принуђени да слушате због пандемије вируса Корона. То је посебна организација Уједињених нација која обезбеђује сарадњу свих држава у области јавног здравља, а заседа у Женеви, граду у коме је и основана. Има за циљ да помогне да сви народи остваре највиши могући ниво физичког и менталног здравља и спокојства.

Обележавање овог датума има за циљ подизање нивоа здравствене културе. То подразумева предавања, организовање бесплатних

прегледа, давање савета грађанима у циљу заштите и унапређења здравља.

Сада је најважније да својим понашањем и најмлађи допринесу спречавању ширења пандемијског вируса Корона, одржавањем личне хигијене, прописаног узајамног растојања и ношења маске.

СВЕТСКИ ДАН РОМА – 8. АПРИЛ

Међународни дан Рома, 8. април, је дан прославе ромске културе и подизања свести о проблемима с којима се Роми суочавају.

Роми пореклом из Индије, коју су напустили у 10. веку, као традиционално номадски народ у то време данас живе широм света, највише у Европи. У верском погледу поједини Роми припадају православним хришћанима, друга, већа група, муслиманске је вероисповести, али их има и других вера. Говоре ромским језиком, који припада индијској групи индоевропске породице језика. На Балкану живе етнички Египћани, Ашкалије и Бањашаи.

На Светском конгресу Рома 1971. године усвојена је застава Рома, чију основу чине плава и зелена боја, као симболи неба и земље, а на средини је стилизовани точак, који представља номадски живот Рома и честе селидбе.

Већина Рома у Србији су православци, али на југу их има и муслимана.

ДАН ПЛАНЕТЕ ЗЕМЉЕ – 22. АПРИЛ

Дан планете Земље је назив за два различита празника која у пролеће сваке године обележавају становници северне хемисфере. Оба празника имају за циљ да повећају свест људи о угрожености животне средине, као и да се ради заштите наше планете ангажује што шира јавност. На северној хемисфери 22. априла је дужина дана и ноћи уједначена

Једну од најлепших порука за очување Земље и наше животне средине упутио је својевремени генерални секретар Уједињених нација, У Танг. Он је при одласку са десетогодишње дужности генералног секретара поручио:

„Нека буду само мирни и весели Дани Земље у будућности! За наш леиџи васионски брод Земља који нас џавља да се окреће и кружи у хладној васиони са њејовим шоиљим и ломљивим шоваром ведрој живоиџа.“

Да би тако било, морамо се сви побринути.

У месецу који следи, и који претходи највећем хришћанском празнику Васкрсу, имамо три велика празника – Благовести, радосни празник, улазак Господа Исуса Христа у Јерусалим или Цвети и најшужњији, Велики петак, односно Распеће Христово. Посећамо на њихово историјско значење по Библији.

Српски православни празници у априлу

7. април – Благовести

25. април – Улазак Господа Исуса Христа у Јерусалим – Цвети

30. април – Велики петак

БЛАГОВЕСТИ – 7. АПРИЛ

У среду, 7. априла, православни хришћани славе Благовести, један од дванест највећих црквених празника. Бог је, по предању, на Благовести послао анђела Гаврила да Марији однесе поздрав, а људима радостан глас, да је она одабрана да постане мајка Сину Божјем. Она ни за трен није посумњала, када јој је анђеоло саопштио да ће „Дух Свети сићи на Њу и да ће је сила највишег осенити, па и онај кога роди Свет ће бити и назваће се Син Божји“. Тада је сазнала да треба да му да име Исус Христос, а од Благовести до Божића, када је Исус рођен, прошло је тачно девет месеци.

Као спомен на овај дан, када је дата блага вест, да ће се на земљи јавити Бог, за спасење људског рода, још од првих дана хришћанства, славе се Благовести. На иконама и фрескама, које приказују овај догађај, осликава се Света Дева Марија која седи за столом и чита Свето Писмо, а анђеоло благославник, стоји са супротне стране, пружајући јој бели крин, симбол невиности и Божју поруку.

Пресвета Богородица, мати Исусова, рођена је у Назарету у породици која је дуго била без деце. Њен отац Јоаким потицао је из Давидовог царског рода, а по мајци Ани је била из рода првосвештеника. У то време се сматрало да је најтежа Божја казна, када брачни пар нема

децу и од тих људи народ је зазирао, а ни у храму нису прихватили њихове жртве и дарове. Родитељи Пресвете Богородице, Јоаким и Ана, већ су били у позним годинама и свакодневно су очајавали што немају децу. После много година и даноноћних молитви, мајци Ани се указао анђеоло Божји и саопштио јој да су њене молитве услишене и да ће постати мајка. Тада се она заветовала да ће дете, када га роди, посветити Богу. Када је родила ћерку дала јој је име Марија, што значи „висока“.

Када су јој родитељи умрли, Марија је је довршила своје школовање у храму, а њени васпитачи, свештеници, дали су је начување рођаку Јосифу.

Према народном веровању, после Благовести људи се више не плаше зиме, али ако се догоди да око Благовести буде снега или суснежице, онда се та појава назива „бабини јарчеви“. Према легенди, нека баба је пре овог празника извела јариће у планину на испашу, говорећи да се не плаши зиме, али је дунуо ледени ветар и све их заледио.

ЦВЕТИ – 25. АПРИЛ

Цвети су покретан хришћански празник којим се обележава Христов улазак у Јерусалим. Увек пада у недељу, дан после Лазарева суботе или Врбице, а недељу дана пре Васкрса. Међу православцима

Цвети важе за један од најрадоснијих празника.

Према Јеванђељу, Исус је у град ујао на магарцу, дочекан масом људи који су му пут посипали цвећем и палиним листовима и певали песме у његову славу. Символика магарца је мир, за разлику од коња који симболише рат.

Хришћански празник Лазарева субота празнује се као посебан, врло живописан обичај познат под именом Врбица. Овога дана се бере олистало пруће од врбе и плету венци. Овај празник је дан дечје радости. Некада, пре Другог светског рата, Врбица је обележавана као школска свечаност. Деца су, лепо обучена, украшена звончићима ишла у поворкама и проводила време у игри поред неког извора.

ВЕЛИКИ ПЕТАК – 30. АПРИЛ

Велики петак или Страсни петак је хришћански празник, који је према хришћанској религији обележен страдањем Исуса Христа, његовим распећем на часни крст и његовом смрћу за спасење света.

То је дан подсећања на догађаје који су непосредно претходили Христовом распећу. У ноћи између Великог четвртка и Великог петка Христа су мучили и бичевали. Понтије Пилат, римски властодржац Јудеје, како није нашао никакву кривицу код Христа, предао га је Јудејима, који су сматрали да мора да се осуди јер себе проглашава царем. Како је то било уочи Пасхе, највећег јудејског празника, обичај је налагао да се један затвореник пусти на слободу. Пилат је зато питао Јудеје да ли да пусти Христа или Вараву, разбојника, који је убио неколико римских војника. Светина је по наговору фарисеја, са којима је Исус био у сукобу, тражила да се пусти Вараву, а Исус разапне.

Христу су ставили трнов венац на главу, а на плећа навалили тешки крст и по-

вели путем према брду Голгота. Тај пут се и данас зове Улица бола. Успут су га пљували и добацивали му погрдне речи. Нашао се ту и један добар човек, Симон из Кириније, који се сажалио и помогао Господу да носи Крст Страдања.

На брду Голгота су постављена три крста, на која су разапели Христа на средњем, а на друга два двојицу разбојника. Легенда каже да је и после свих мука и понижења Христос молио Бога да опрости људима, јер не знају шта чине. Када је Христ издахнуо, каже, опет Јевађеље, да се сунце помрачило, земља затресла, гробови отворили. Капетан кога су оставили да стражари крај крстова, рекао је да је тај човек заиста био праведник, а окупљени народ је обузео неизрециви ужас.

Поред крста је остала Богородица са апостолом Јованом и Маријом Магдаленом, која је била ученица и пратиља Исуса Христа. Јосиф из Ариматеје је отишао Пилату и измолио да са крста скине Христово тело и сахрани га. Пилат је, пошто је сутрадан била субота и ништа се не ради, а да тело не би стајало на крсту три дана, то дозволио. Христово тело су обавили платном и однели у нову гробницу, коју је Јосиф припремио за себе. Гроб је био уклесан у стену. Када су положили тело, на улаз су ставили огроман камен. Римљани су поставили унаоколо страже, плашећи се да хришћани не узму тело.

У православним црквама, у време када је Христ издахнуо, износи се плаштаница. То је платно на којем је приказано Христово полагање у гроб. Плаштаница се поставља испред олтара, на посебно украшен одар, који представља гроб Христов. Верници са дубоким поштовањем прилазе плаштаници и целивају је.

У знак туге и жалости, на Велики петак не смеју звонити црквена звона, већ се време богослужења обзнањује клепеталима.

Између зиме и пролећа

Сећање на зиму

Први снег

Кад први снег на наш рај падне,
мама и тата не очекују дане радне.

Мама ми је купила санке,
плакала сам јер су пукле, биле су танке.

Птице су одлетеле на југ,
зато што им зима није добар друг.

У снегу се од јануара чује дечја граја,
тамо негде до првог маја.

Сваког дана падају пахуљице беле,
пале су на велике и мале јеле.

Снежна музика се увек чује,
док гладни пас на улици тугује.

Дуња Радивојевић, IV/2

ОШ „Драгиша Луковић Шианац”, Крагујевац

Учиошељица: Снежана Милошевић

*Милица Пејровић, VIII
ОШ „Јулијана Ђајић разред*

Анђела Ђирић II/2
ОШ „Свети Сава”

Играње у снегу

Деца у јакнама излазе на брег,
а тамо веје хладан снег.

Другарима је осмех на лицу,
свако у глави прави скицу.

Снешко Белић сад има уста,
снежна шума је сад пуста.

Лонац му је на глави капа,
а отисци од санки мапа.

Шаргарепа му је нос, руке гране,
а снег веје, никако да стане.

Сунце полако отапа снег,
али деца се опет пењу на брег.

Елена Николић, IV/2
ОШ „Драгиша Луковић Шћанац”,
Крагујевац,
Учишћељица: Снежана Милошевић

Пролеће на прозор слеће

Цвет

На ливади цвет игра прави балет.

Шарене се поља као дуга моја.

Ветар цвету шапуће:

Стигло нам је пролеће!

Нина Симовић 1/3

ОШ „Трећи крајујевачки башаљон”

Учишћељица: Данијела Обрадовић

Пролеће

Зима је прошла
сад расте цвеће.

Збогом, снегу,
долази пролеће.

Враћају се с југа роде и ласте,
древеће се боји у розе и бело,
пролеће је баш весело!

Димијрије Тодоровић 1/3

*ОШ „Трећи крајујевачки
башаљон”*

Учишћељица: Данијела Обрадовић

*Нина Милић 11/2
ОШ „Свети Сава”*

Ево нама топлог дана

На све стране
птице лете,
стиже нам пролеће!

Зелени дрвеће,
зелени и трава,
љубичица плава,
ево нама топлог дана!

Висибабе свуд по пољу,
пролеће је већ напољу.

Сунце нам се
јасно смеје,
и зрацима својим
пролећни дан греје.

Срећна граја деце
нек као река потече,
стигло нам је пролеће!

*Емилија Николов, IV/1
ОШ „Свети Сава”, Крагујевац*

*Марџин Јанковић, II/2
ОШ „Свети Сава”*

*Дуња Грбовић III/4
ОШ „Найџалија Нана Недељковић”*

Трешња у зрењу

Шири се мирис опојног цвећа,
пролеће је дошло,
а деца су срећна.

Трчкарају весело
лево и десно,
док трешња на дрвету
не сазри свесно.

Звезда на небу
сјаји глатко,
а трешња на грани
румени слатко.

Деца се сладе,
испод грља хладе,
а трешњица
са гране паде.

*Ивана Бркић, IV/3
ОШ „Радоје Домановић”, Крагујевац,*

Сачувајмо њланешу

Мој радосни сан

Јутро је тмурно. Блато је посвуда. Киша је направила баре. Жељан сам светла. Отворио сам прозор. У собу су ми ушли дим и смог. Почео сам да кашљем. Постало је баш, баш загушљиво. Отворио сам врата собе и пожалио се тати и мами. Родитељи су ме одвели у болницу, а кућа је остала у диму. Ошамућен, по повратку кући, гледао сам у тачку на зиду.

И остали људи су удисали штетан дим. Родитељи су су бринули за здравље своје деце. Дим је био штетан за људе, а почео је да штети и природи.

Људи су одлучили да затворе фабрику која је загађивала околину, док се на њој не изграде пречистачи. Уместо аутомобилима људи су до града одлучили да путују пешице, бициклама или аутобусима које ће покретати гас или струја.

Ни деца ни људи више нису морали у болницу због загађеног ваздуха. Постали су срећни и радосни. Природа је повратила свој радосни осмех. Лишће се осмехивало пуно зеленила. Људи су нашли начин да заштите природу.

Лука Словић IV/1
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Траго ме је глас родитеља. Испред мене су стајали тата и мама. Схватио сам да је то био само сан. Нажалост, завршила се моја радосна авантура.

Али, научио сам да морамо штитити природу, да не смемо да је загађујемо, ако желимо здрав живот.

Василије Младеновић, IV/1
ОШ „Свети Сава”, Крагујевац

Цвеће

Цвеће лепо мирише,
расте поред ливаде и
тако лепо, тако дивно
мирисом мами младе.

Један мали дечак сам
ливадом шета, види цвет
тако леп, тако диван.

Шта да кажем, сем да зове се Иван.

Лара Нијемчевић IV/3
ОШ „Радоје Домановић”

Анђелина Светицисављевић IV/3
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Даница Ристић IV/3
ОШ „Нашагија Нана Недељковић”

Анђелија Недовић
ОШ „Драгиша Михаиловић”

Урош Луковић IV/1
ОШ „Свети Сава”

Прича о цвету

Бубици Мици
цео је свет један мали цвет.
Црвене је боје,
око њега се пчелице роје.

У зеленој травици стоји
као да се свих боји.

Једног лепог дана
зачула се граја.
Нестао је цвет,
срушио се Мицин свет,

У стакленој вази,
цвет бака пази.

На поклон јој га је унука дала,
права враголанка мала.

Елена Смиљковић I/3
ОШ „Трећи крајујевачки
батљон”

Чиста планета

Сва деца света, сад дижу глас:
Хоћемо чисту планету за нас!

Сад смо деца, ал' будући људи,
Хајде, свете, разуман буди!

И после нас нека деца стижу,
Зато нека се паметни дани нижу!

Хајде да сви заједно,
Стално, без престанка,
Чувамо планету од њеног нестанка!

Петар Грубор, IV/3
ОШ „Радоје Домановић”, Крајујевац
Училишница: Мирјана Миливојевић

Дора Алексић
ОШ „Радоје Домановић”

Димитрије Павловић
ОШ „Мирко Јовановић”

Димитрије Павловић
ОШ „Мирко Јовановић”

Димитрије Павловић
ОШ „Мирко Јовановић”

Из Вукова рукава

Објављено је више издања српских народних проповедака које је прикупио Вук Стефановић Караџић. У *Новинама сербским* Вук 1821. објављује своју прву збирку *Српске народне приповјешке* са дванаест прича. Следећу збирку, практично антологијску, са 50 прича, у коју је уврстио шест из првог издања, објављује у Бечу 1853. године. Вук ни у овој није објавио све што је сакупио. Неке приче је објављивао у периодици, а неке су остале у његовој оставштини након смрти. Тако је 1870, шест година након смрти објављена постхумно најобухватнија збирка, у коју су ушле и таковане шаљиве приче. Објављујемо у изворном облику избор управо тих прича, које често имају и поучни карактер.

Сељанин и господар

Опотреби један сељанин, који пошто је све своје очинство распросуо, склони се да иде код којег богаташа службу тражити, и нађе једнога богата но при том простака, а замоли га, да би га на службу примио, и богати одговори му:

- Ја `оћу, но какав занат умијеш?

Сељанин одговори:

- Ја кувати, ја пећи на толико начина.

Богаташ га на то запита:

- А да колико би ми узео на годину плате?

Сељанин одговори:

- Дванаест цекина на годину и да ме `раниш и обукујеш.

Богаташу се врло цијена учини, па на то пристане и прими га у своју кућу.

Сутрадан у јутру дигле се све остале слуге, чељад од куће, па и сами господар, а новог нашег најамника нема, док около самога подна иде господар расрђен да га зове, куцне му на врата ће је спавати пошао, и он му отвори. Кад га нађе да се дигао из постеље и онако гола ће сједи, зачуди се, пак му рече:

- Тако ли се служи?

А он му одговори:

- Господине! Ја те од јутрошњег јутра све овако чекам, како смо се и погодили.

Рече господар:

- А како смо се погодили?

Слуга на то одговори:

- Да ме `раниш и обукујеш, пак сам те чекао, кад ћеш доћи да ме обучеш.

НЕПОЗНАТЕ РЕЧИ

ОПОТРЕБИТИ – осиромашити, постати потребит

ОЧИНСТВО – имање наслеђено од оца

РАСПРОСУТИ – потрошити, раскућити

ЦЕКИН – млетачки дукат

ЧЕЉАД – чланови породице

Како су настала имена насеља

(По Тодору Радивојевићу у књизи *Насеља у Лейеници из 1911.*)

ГОРЊЕ ЈАРУШИЦЕ: Горње Јарушице су на обема странама реке Раче и њене десне притоке потока Кленовац који постаје у Сремској Пољани. С леве стране речне је само крај Кусовац, а остали су крајеви на десној њеној страни. На Кленовцу су три сеоска краја: Кленовац, Синор и Ириг. Кленовац је уврх потока, те се стога зове Горњи крај, испод њега је Синор, лево од Кленовца простире се Ириг. Испод Синора су крајеви Перовићи, Брђани и Доњи крај, који се тим редом простиру низ реку.

И у овом селу јачи родови имају груписане куће, које чине готово засебне махале. Такве су махале у Кусовцу Маргетићи; у Синору Петровићи, Радовановићи и Ђоковићи; у Кленовцу Домановићи и Драгутиновићи; у Перовићима Перовићи; у Иригу Лазаревићи и Маргетићи; у Доњем крају Васиљевићи и Павловићи и у Брђанима Милосављевићи. Горње Јарушице су засноване крајем 19. века, око 1880, а засновала су га четири рода: Домановићи, Ђоковићи, Маргетићи и Перовићи (Тошовићи).

Сељани причају да је њихово село добило име због многих дубоких јаруга и *јарушица*

којима је избраздано њихово земљиште. Од речи јарушице, постао је током времена Јарушице. Па како се два суседна села зову овим именом, због сличних особина земљишта, овоме је дат атрибут Горње. Други кажу да је име дошло по јарцима којих је овде било у великом броју. Они су брстећи шуму открили крст старе јарушичке цркве за коју нико дотле није знао ни да је постојала, јер је била затрпана земљом и дрвљем у једној јарузи између два брда. Сељани су цркву одмах откопали и оправили, а селу дали назив по тим јарцима. Међутим, на први поглед се види, да је ово тумачење натегнуто и измишљено.

Ово село је представљено одвојено од Доњих Јарушица први пут на једној руској карти 1831. године, а на осталим картама све до 1853. оба су ова села унесена као једно.

ДОЊЕ ЈАРУШИЦЕ: И оне се простиру на обема странама река Раче као и Горње, а куће су разврстане у три дела: Горњи, Средњи и Доњи крај. У Горњем крају груписане куће имају Степановићи; у Средњем Петронијевићи, Цветићи и Новаковићи; у Доњем Костићи и Цветићи. У средини села је Јевтовски крај назван по фамилији Јевтовић.

Доње Јарушице су настале у исто време када и Горње, а засновала су га четири рода: Јевтићи (Јевтовићи), Костићи, Петронијевићи и Степановићи.

Ово село је уписано 1818. године као Јарушице Мале, а код Вука у Даници 1827. као Јарушице Доње.

У старине које представљају трагове ранијих насеља спадају два стара „грчка“ гробља, за која сељани не знају тачно из ког су доба. Прво је такозвано Калуђерско гробље на Цветићком брду, испод цркве, за које се мисли да је из немањићког времена. Друго је Цинцарско гробље на Цинцарском брду.

Знатнија је старина црква Доњих Јарушица, која је случајно пронађена 1822. године на месту званом Крш. Народ мисли да су је зидали Немањићи, јер је за њихово време Лепеница била насељена и напредна област. Црква је обновљена 1824. године за владе кнеза Милоша. Тада је око ње подигнут зид, а с једне стране усечено брдо. Други пут је обновљена 1890. године, када је на њој подигнуто кубе.

Достиа су свету једне Шумарице

У ирећходном двоброју објавили смо део наітраћених рагова са конкурса Сіо-мен-іарка „Краіујевачки окіобар“, „Достиа су свету једне Шумарице“. У овом броју објављујемо ірећенаітраћени рад у кайеторији ученика сіаријих раз-реда основних школа, коіи долази из Враћа.

Нек се љубав светом шири

Желим да цео свет буде чаролија иста,
саткана од искрених душа, блистава, чиста.
Деца су нешто највредније на свету,
она могу спасити ову планету!

Понекад похлепан и зао, велики свете,
молим те, немој да поквариш ниједно дете!
Нека деца слободно расту!
Нека знаће носе као ласту,
другарство им буде нит што их спаја,
кроз игру и дружење води до бескраја!

Доброту у нама пробуди, велики свете!
У сваком човеку откриј дете,
болесном спас пружи,
усамљеној старици руку придржи,
јер добро се добрим враћа,
а зло има цену која се високо плаћа.

Будимо поносни на сваку лепу реч коју изговоримо,
“добар дан” када комшији пожелимо,
јер наше мало - некоме је све.
Не дозволимо да лаж од истине буде јача!
Запамтимо заувек,
само се добро добрим враћа.

Будимо вредна и паметна деца,
у будућности још бољи, поштени људи!
Нека се љубав светом шири,
а не рат, болест и немири!

*Данило Штаменковић, VI,
ОШ “Бранко Радичевић” Враће
наішавница: Мелани Пеіровић*

Изневерено поверење

Петак. Девет увече. Тмурно је и ваздух је тежак. Спремам се за прославу коју организује брат моје добре другарице поводом положеног испита вожње. Родитељи су му отишли на неки одмор – савршен тренутак за журку у породичној кући.

Имала сам на уму да ће позвати мени доста познатих ликова.

Стигла сам. Другарица ме је чекала на вратима. Одмах сам отрчала да се поздравим и честитам новопеченом возачу. Нисам била баш савршено расположена. Само сам седела и дописивала се са сестром.

Изненада, на вратима се појавио Милош. Стари добри Милош, одувек је био приличан чудак, бар сам ја тако мислила. Знала сам да ће позвати доста мојих познаника, али Милош ми није био ни на крај памети.

Последњи пут када смо причали било је пре две године, на летњем распусту, када је плакао због тога што су му пробушили лопту на игралишту.

Деловао ми је баш детињасто у том тренутку. Није ми било јасно што цмиздри због једне обичне лопте. Упркос томе, саслушала сам га и утешила. Замолио ме је да никоме не причам како је плакао и шта се тог дана десило. Обећала сам му, и, наравно, никада никоме то нисам поменула.

Дуго сам се присећала тог разговора док су се око мене сви забављали. Одједном, кроз грају, сасвим случајно, чула сам разговор који је Милош водио са неким дечаком иза мојих леђа. Причали су о мени, иако се нисмо добро познавали. Оговарао ме је. Износио је потпуно неистините приче. То је радио само да би испао кул пред оним дечаком или га је, можда, било стид због епизоде с лоптом.

То ме је потпуно оборило!

Ех, стари Милош, чинио се као нежан и осетљив лик, а заправо је жешћи фолирант. Испао је врло нефер. Добро се сећао шта се десило пре две године. Да сам ја то испричала некоме, сви би га задиркивали и био би јако понижен. Изневерио је поверење које сам му указала ћутањем о некадашњој епизоди.

Треба пазити коме се поверавамо, можда ће то неко некада искористити. Ипак, свако је фолирант у нечијој причи.

Анђела Милић, VIII

ОШ „Светозар Марковић“ у Горњој Сабанци

Наставник: Марко Глишић

20 Милица Велић ПЗ ОШ Нашалија Нана
Недељковић; Грошница

То ме је узнемирило

Звонио је аларм тог јутра веома рано. Сећам се да су ме родитељи пробудили рекавши да се брзо обучем и средим. Требало је да идем код лекара.

Када сам била мала, моје здравствено стање и није било тако сјајно. Имала сам великих проблема са дисањем. Све што знам је да су се моји родитељи много бринули због тога и да су стално изостајали са посла.

Страшно сам мрзела болницу, јер сам више времена проводила у њој него код куће. Када се тог јутра преглед завршио, изашли смо испред болнице да сачекамо резултате.

Прекопута нас стајала је једна жена. У наручју је носила дете. Јасно се видело да је дете веома болесно. У том тренутку пришао им је неки човек. Изгледао је увиђавно и био је веома љубазан. Све што је рекао било је: „Моје дете је озбиљно болесно. Да ли бисте могли да ми дате нешто новца? Колико год, колико можете, није важно, ни сам више не знам шта да радим...” Рекао је то таквим гласом да се у човеку аутоматски пробуди сажаљење.

Жена му је дала хиљаду динара, сећам се као кроз маглу. Иако сам била мала, јасно ми је било зашто је то урадила. Знала је шта значи имати болесно дете и да сваки динар за лек или операцију може променити ситуацију набоље.

Човек је узео новац, учтиво се захвалио и продужио даље.

Међутим, тек што је одмакао, ушао је у прву продавницу ван болничког круга. Јасно се видело да је купио пиво и једну флашу жестоког пића. То ме је узнемирило! Разумем да није имао пара, али свакако је сулудо да због пива неко просипа лажи о болесној деци! То стварно није у реду.

Ужасавала ме је помисао на то колико превараната сличних њему има на свету. У стању су да се послуже свакаквим лажима да би вас искористили. Изиграваће жртву, глумити доброту, тапшати вас по рамену, говорити да вас воле и на крају ће вас откачити.

Свет је пун фолираната. Отворите очи и чувајте се!

*Ана Симић, VIII
ОШ „Светозар Марковић“ Горњој Сабанци
Наставник: Марко Глишић*

Тужна прича са срећним крајем

У једном забаченом насељу, поред реке, живела је једна бака по имену Мона, у старој дрвеној кући. Није имала никог свог, ни унукe, ни децу. Мајка јој је умрла док је била мала и од тада је имала само оца. Њен тата је био камионџија, па је на дан њихове селидбе долазио са стварима и пртљагом камионом. Тик пред кућом камион се преврнуо у реку и тата јој је умро на лицу места.

Живот јој је био пун губитака и трагедија. Тугу је утапала берући лале поред реке. Волела је њихов леп и опојан мирис који јој је помагао да заборави све што ју је задесило, али ју је и подсећао на лепе тренутке: то је било прво цвеће које је засадила са својом мајком. Још више јој је пријао смех деце из околних кућа. Деца су јој доносила дарове - лале (њене омиљене), воће и слаткише - и посећивала је да би ублажила њену усамљеност.

Једног дана, док је старица брала цвеће и шетала крај реке, деца су ушла у њену кућу. Изнад камина висила је слика Мониног оца. Деца су пажљиво посматрала слику. Хтели су бакици да поклоне нешто јер је нико, осим неколико њих, није посећивао за празнике. Тихо су изашли из куће, пазећи да их нико не види.

Освануо је Васкрс. Мона је умрла и спремила се за још један нови дан. Није очекивала посете. Изненада, неко је покуцао на врата. Старица отвори врата и, изненађена, угледа децу која су јој углас честитала празник и предала поклон. Смешећи се задовољно, отвори поклон и угледа златну траку посуту латицама лала, али тек кад је боље осмотрила поклон застало јој је дах: видела је вешто насликан портрет њеног оца, уоквирен пажљиво одабраним белуцима. Толико јој се свидео поклон да их је замолила да сачекају тренутак и ушла у кућу. Деца су помислила да се Мони није свидео поклон и растужила су се. Одједном, на вратима куће појави се старица с великом корпом у рукама, у којој су била јаја украшена лепим свиленим тракама. Свако дете узело је по једно јаје. Остатак дана провели су заједно. Девојчице су брале цвеће са старицом, док су дечаци трчали крај реке обасјане зрацима пролећног сунца. Увече сви седоше на траву гледајући звезде изнад себе, истовремено слушајући приче из Мониног детињства. Био је то први од многих заједничких дана.

Из дана у дан, из године у годину, Мона је све више волела децу, а деца њу. Дуго је трајало ово посебно пријатељство између њих, које је држала на окупу дугачка, невидљива нит. Све више времена су проводили заједно. Од тада делила је са децом много лепих и незаборавних тренутака, који су је уверили да деца јесу и да ће увек бити њени најбољи пријатељи.

*Војин Јањатовић, IV/1
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић“
учишћел: Зоран Живановић*

Уџознај Израел

Мртво море

На најнижој тачки на копну налази се мирна, плава водена површина из које избијају стубови соли. На неким местима грудве соли плутају по површини као сломљене санте леда. Тај готово беживотни предео јесте Мртво море, најслабије језеро на свету. Мртво море је и највећа депресија (област нижа од нивоа мора) на свету – водена површина је на 430,5 м испод нивоа мора и у сталном је опадању. Налази се у југозападној Азији, између Јордана и Израела, на завршетку долине реке Јордана, у северном делу великог рова који почиње у горњем току реке Јордана и протеже се на југ кроз Мртво море, Црвено море и источну Африку. На неким местима језеро је дубоко 298м, што значи да се поједини делови његовог дна налазе на око 730 м испод нивоа мора.

У Мртвом мору живи веома мало биљака и животиња. Само малобројни једноћелијски организми могу да преживе у његовој води јер је она девет пута засићенија

сољу него вода у океану. Стално испаравање често узрокује задржавање густе магле изнад површине. Арапски досељеници у средњем веку веровали су да птице не лете преко Мртвог мора зато што су његова испарења отровна. Па ипак, јата једне врсте чворака доносе живот у то подручје, а хране се инсектима и воћем које расте на обалама.

Полуострво Ел Лисан (што значи „језик“) дели језеро на два дела – северни део, који је већи и дубљи, и јужни део, који је дубок у просеку само

шест метара, у којем се налазе стубови соли. Стубови су заправо горњи слој дебелих наслага талога који је почео да се формира пре више од два милиона година. Вода из реке Јордана брзо испарава на температурама које лети износе преко 50 °Ц и за собом оставља насlage глине, песка, камене соли и гипса. Током нарочито влажних зима у Мртво море се сваког дана улива преко 6,5 милиона тона воде. Кад не би било испаравања, ниво језера би порастао за три метра сваке године. Али, од средине XX века ниво језера је опао за више од 40 м, делимично због климатских промена, а делимично због тога што Јордан и Израел црпу воду за наводњавање из реке Јордана.

Преузето са сајта: <https://www.opsteobrazovanje.in.rs/>

Сачувајмо планету

Дан планете Земље

Некако симболично, крај зиме и почетак пролећа обилује међународним празницима посвећеним очувању животне средине. Тако, 5. март је Светски дан енергетске ефикасности, 14. март - Међународни дан река, 21. март - Светски дан шума, 22. март - Светски дан вода и, коначно, 22. април је Дан планете Земље

Овом првом, Светском дану енергетске ефикасности, био је посвећен ликовни конкурс „Цртај за енергију“ у организацији Градске управе Крагујевца. На тему енергетске ефикасности и обновљивих извора енергије из сваке крагујевачке основне школе послато је по пет радова ученика четвртог разреда.

Из мноштва вредних ђачких радова, стручни жири је одабрао најбоље. Прво место освојила је Дора Алексић, ученица Основне школе „Радоје Домановић“, друго Димитрије Павловић из Основне школе „Мирко Јовановић“ а треће Анђелија Недовић из Основне школе „Драгиша Михаиловић“.

Поред награђених радова објављујемо и неке од одабраних радова који су били у најужем избору за награду.

У оквиру ове рубрике објављујемо и неколико литерарних радова на тему природе и њене заштите.

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

Лешојиси Нарније: Чаробњаков сестрић, К. С. Луис

У продукцији студија Дизни крајем ове године одржаће се светска премијера мултимилионске филмске верзије друге књиге из овог серијала, која обећава да ће достојно пренети машту К. С. Луиса на велики екран и пружити гледаоцима пустоловину какву до сада нису могли ни да замисле.

У свећу Нарније постоји хиљаду прича...

Прва је ујраво пред вама.

К. С. Луис је у *Лешојисима Нарније* створио чаробан свет препун чуда. Више од 85 милиона читалаца широм света за сва времена остало је опчињено једним од најпопуларнијих икад написаних серијала. Полина рука посеже да додирне прстен. И сместа, без блеска или неког шума, она нестаје. Грозни ујка Ендру отпочиње огледе са магијом, Дигори и Поли затичу се у другом свету, на почетку невероватних пустоловина, док се врата према чаробној земљи Нарнији отварају...

Крадљивац муње, Рики Риордан

Прва књига у серијалу о Персију Цексону и боговима са Олимпа! Светски бестселер који спаја миленијуме! Лепо је знати да су сви антички богови још увек тамо горе на Олимпу и да постоји неко кога можемо да окривимо када ствари крену наопако! Зевс, Посејдон, Хад и остали бесмртници поново се љуте, свађају, сплеткаре и заљубљују у смртнике, баве се интригама и завиде једни другима попут обичних људи, као у добра стара времена. На почетку 21. века, на помолу је највећи од свих ратова. Неко је украо Зевсову муњу - најмоћније оружје врховног божанства. Шта у таквој ситуацији може да учини један наизглед обичан дечак? Открићете на страницама овог невероватно узбудљивог романа за децу ...

Преживејши средњу, Леле Понс и Мелиса де ла Круз

Леле је потпуно неприлагођена у новој средњој школи, све док преко ноћи не постане сензација на Вајну. Ова будаласта и бескрајно духовита девојка, која изгледа као барбика, мораће да се суочи са сасвим новим изазовима – непрестана драма, немилосрдне клике, неочекивана интернет слава – а да притом не разочара родитеље и задржи добре оцене. Ентузијазам и непосредност који су је претворили у најгледанију звезду на Вајну присутни су на свакој страници овог шармантног романа. Од несимпатичног понашања према симпатијама, преко лажних журки за Инстаграм са најбољом другарицом, до кукања око родитеља и домаћег са (не)пријатељицама, средња школа је вртешка величанствених успеха и потпуно срамотних неуспеха, а Леле је неприкосновена краљица драме која ће вас засмејати до суза.

Сродне душе, Кетрин Макмедорт

Љубав, уметност и ледене катакомбе велеграда.

Тереза бежи из Америке од свог насилног дечка Алекса у Париз да би се посветила уметничкој каријери о којој је сањала. Сама и веома суздржана у контакту с мушкарцима, она постепено стиче круг пријатеља и почиње да се уклапа у ново окружење. Преко дана туристе води по музејима и упознаје их са уметничким делима, а када није на послу, слика у дворишту хотела где је одсела.

Згодни, саосећајни и храбри млади Француз Серж, који ради на рецепцији хотела, полако осваја њено поверење. Очаран лепом Терезом још при првом сусрету, помаже јој на сваком кораку, упознаје је са чарима Париза и обећава да ће је заштитити од Алекса ако се овај појави. И сам наклоњен уметности он жени која му је прирасла срцу открива читав скривени уметнички свет овог велеграда.

Тереза схвата да се полако заљубљује у младог Француза, који је по свему њена сродна душа, међутим, али Алекс јој улази у траг. Идила се претвара у кошмар, који ће свој врхунац имати у катакомбама испод града светлости. Љубавни роман испуњен уметношћу, напет као трилер, до самог краја држи вас у неизвесности.

Перка чаробница, Дорота Терковска

У шуми, далеко од људи, под мудрим старањем Чаробница, одраста златокоса девојчица. Иако гута магичне књиге, учи да чита мисли и разговара са звездама, не може чак ни да наслути због чега учи, ни зашто упркос опасностима лута на четири стране Великог Краљевства. Стотинама година раније, њену земљу освојили су окрутни варвари. Према речима тајанствене Песме, сада, након седам стотина седамдесет седам година, крај њихове владавине се ближи. Да ли ће на престо напоскон сести праведни владар? Да ли ће Луела успети да одрасте? Да ли ће се испунити пророчанство?

Немој бити тај лик, Јасерштајн

Милан Инић, креатор Јутјуб канала Уассерстаин, представља вам писано издање његовог серијала Немој Бити Тај Л1К. Серијал је забавно-едукативног карактера и намењен предшколском узрасту.

- ХЕЈ, није истина, наш садржај прате и старији!
- Добро, добро, и за школарце.
- А дај, немој тако... Оке, и за њихове
- Оке, и за њихове родитеље...

Ја верујем да у овој књизи има понешто за свакога, погледајте само наше критике.

„Не верујем се пише одвојено, Милане.“

– Миланова професорка

„Ова књига ми лепо изгледа на полици.“

– Просечна особа која је купила ову књигу

„Кад ће нови видео, Уассер?“

– Сваки други коментар на Милановим видео-снимцима

„Ова књига ми је променила живот.“

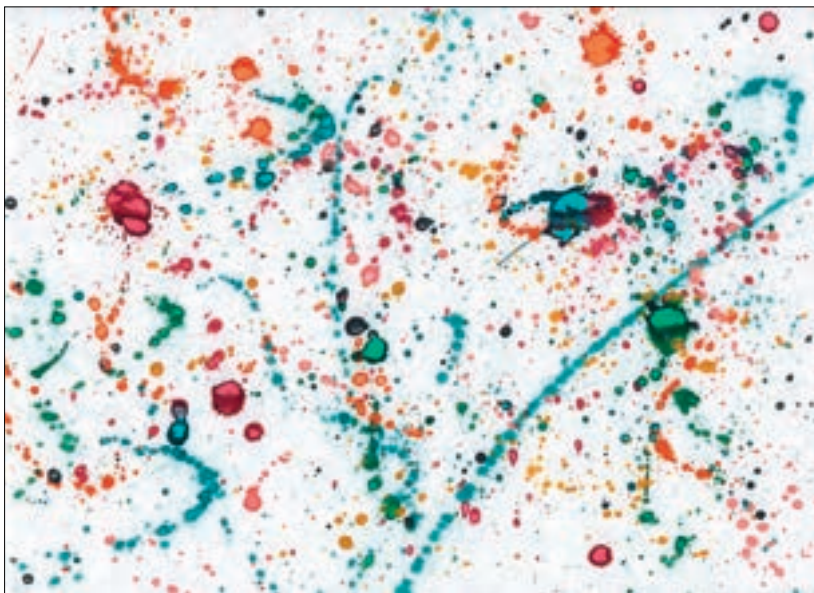
– Милан Инић

Редвол, Брајан Џејкс

Редвол, прва књига истоимене серије, почиње великом светковином у част старешине опатије Редвол. Обузети свечаним расположењем, мирољубиви мишеви и њихови гости из оближње шуме Мосфлауер ни не слуте какво зло се надвија над њиховим хармоничним животом.

Клани Бич, сурови једнооки пацов који је све дотад био само авет из најстрашнијих прича којима родитељи плаше непослушну децу, окупио је армију пацова и сличних злотвора, и приближава се опатији Редвол са циљем да је уништи.

Једино изгубљени мач херојског претка, Мартина Ратника, може да спаси Редвол и његове житеље.

Андријана Анђонијевић, VIII/3
ОШ „Драгиша Луковић Шћанац”

Милица Пешировић, VIII
ОШ „Јулијана Ђајић”

Мина Андрејевић, VI/2
ОШ „Мирко Јовановић”

Марко VIII/3
ОШ „Стијанислав Сремчевић”

Елена Мумовић, II/3
ОШ „Свети Сава”

Загонетке

Народне загонетке су традиционалне говорно-мисаоне поруке. Састоје се из метафоричној, или непосредној, двосмисленој, нејасној и често збуњујућеј ишанања, које има тошово утврђени облик, на које постоји само један одговор.

Покушајте да дајте одговор на ове, које објављујемо.

Ако сте чули или прочитали неку занимљиву загонетку, поделите је са нама и вашим друћарима.

Пали – паприка није; пече – а ватра није; боде – а драча није.

(евидпоук)

Секутићи секу, вукотићи вуку, сам баћа превраћа.

(киџџ и иџџџ)

Чуча чучи, бега бежи, скочи чуча, па ухвати бегу.

(пим и мљџа)

Водом иде, воду разговара; гором иде, гору разговара.

Питалице

Питалица је сажета форма, део народне књижевности, а чине је ишанање и одговор који је мудар, али и често духовити.

Оне су поучној карактера, па их најљиво прочиташте и обреште најњу на поруку.

Питала лисицу кћер:

- Има ли, мајко, ико на свијету од нас паметнији?
- Јесу ћер'це, они што се нашим кожама зими огрћу.

Питали ћаци учитеља:

- Који је занат најмучнији на свету?
- Поштена човека и књижевника.

Питали старог човека:

- Која је риба најмања?
- Она којој је реп најближи врату.

Питао неко срећу:

- Зашто к мени не доћеш?
- Хоћу да те видим у несрећи јеси ли среће достојан.

Народне пословице и изреке

То су сажете живојне мудрости и искуства народа. У пословицама се често јасно граниче добри и лоши постојци, као и награда или казна за одговарајуће деловање.

И слатка и горка диња на једној врежи
расте.

Данас везир, сјутра резил.

Данас власт и част, а сутра свргнут и
посрамљен.

Свака мука за времена, а срамота до-
вијека.

Што је човјек виши, и срамота му је
виша.

Брзалице

Народне брзалице се заснивају на звуковној или појмовној ијри гласова и слојева, чији је распоред тежак за изговор. Карактеришу их речи које су сличне и у којима се најчешће налази многе суласника, што отежава њихов брз и шачан изговор. Оне су шест за свакој ко жели у љумце.

Организујте такмичење са другарима у коме ко може неку од ових брзалица ири љуша да изговори без грешке.

Црни јарац црном трну црни врх гризе;
не гризи ми, црни јарче, црном трну црн врх!

Штрк, штрк балан, пуна пушка шарлаган.

Шаш деветерошаш, како се раздеветерошашио.

Грк са грма мрко гледи. Мрк је грк и брк му мрк.

Свашћара

Истинита прича

Био једном један ђак,
Није био он к'о свак':
Често није пис'о,
Нит' гумицом брис'о.

Књиге није носио,
Ал' с' тим се поносио,
Није носио књиге.
Е, то су ђачке бриге!

Не носи их, не носи их,
И тада је лица чила,
Ал' је једном пон'о,
Књигу од сто кила.

Учитељица се изненади:
- Како то да један ђак
Не мож' праве књиге понет',
А мож' књигу од сто кила?

А следеће недеље,
Те недеље веселе,
Спопала га гадна мука,
О том' прича чак и струка.

Чекали га, чекали,
Чекали га сви другари,
Чекали га пола сата,
Да напише три задатка.

*Мила Радовановић I/3
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”
Учишћељица: Весна Бјелешић Павловић*

*Обрадовић Огњен, IV/2
ОШ „Нашалија Нана Недељковић”*

Позив на сарадњу

Децје искре су пре више од пола века закуцале на врата ваше школе. Током минулих година остало је много сјајних трагова некадашњих ученика на њиховим страницама. Неки од њих, данас, у вашим школама по-дучавају нове генерације лепоти и љубави, знању и солидарности, поштењу и искрености.

Током тих деценија доживеле су *Децје искре* велике успехе, биле радо виђен гост у стотинама школа некадашње велике државе Југославије, али су биле и на великим искушењима. Распад те државе и рат на њеним просторима, па санкције и изолација, бомбардовање наше данашње државе Србије – изазивале су прекиде у излажењу вашег и нашег часописа. Али, попут митске птице Феникс, која из сопственог пепела поново настаје, и *Децје искре* су обнављале свој живот и своје постојање. Она искра која нас је враћала у живот сте ви, драги наши сарадници – ученици, учитељи, наставници и професори. Многи данашњи учитељи, наставници и професори своје прве саставе и слике објавили су

управо у овом часопису.

Зато пружимо шансу и данашњим генерацијама ученика да оставе траг на нашим страницама, траг који ће остати као трајно сведочанство о непоновљивим данима детињства, о сновима и надама пред вратима будућности, о радостима слободног духа и дубоке искрености.

У ово зло време велике пандемије, када је много тога у нашим животима промењено, имамо прилику да и даље будемо на вези. Опет сте, надамо се, у школама, бар повремено, па можете своје радове прикупити тамо, у својим литерарним секцијама, преко својих учитеља и наставника, а можете слати и електронски својим наставницима и учитељима или самостално са обавезним потписом у којем ћете навести име и презиме, разред и одељење и школу.

Очекујемо ваше прилоге, можда инспирисане и овим изазовом, али и на све остале теме. Живот није стао: другарство, љубав, природа, машта, годишња доба, празници – и даље су ту, око нас и у нама.

Пишите о Првом мају, о пролећу, о Васкрсу, о своме граду и његовим историјским датумима. Пишите нам, цртајте и шаљите, делите са нама своја размишљања, дилеме, идеје...

Ми смо ту за вас у свако доба.

Адресе за слање радова, обичном или електронском поштом, налазе се у импресуму, испод ових редова.

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО
ISSN 0352-6879

Издавач Установа културе „Кораци”

За издавача Златко Милојевић

Уреднички колеџијум

Миодраг Стојиловић, главни и одговорни уредник,
Милош Јовановић, заменик главног уредника,
Никола Говедарица, ликовни уредник, Слободан
Пилиповић, координатор сарадње са школама,
пласман и маркетинг, Сања Живковић, лектор-
коректор, Александар Ђоковић, графички уредник

Редакција

Сања Живковић, Слађана Толић, Никола
Ненковић, Тања Панић, Сања Палибрк, Даница
Станковић

Савети

Миљан Бјелетић, председник, Горан Јоксимовић,
Снежана Рајевац, Љиљана Ђуковић, Ањелка
Армуш, Биљана Милосављевић, Невена
Степановић, Миодраг Стојиловић

Часопис је месечник и излази девет пута годишње.

У време школског распуста не излази. Радове
слати поштом или достављати лично на адресу:
Децје искре, Установа културе „Кораци”, Саве
Ковачевића 5, 34000 Крагујевац, а литерарни
прилози се могу слати и електронски на адресу
decjeiskre@gmail.com и фејсбук страницу [https://
www.facebook.com/decjeiskre](https://www.facebook.com/decjeiskre). Рукописи се не
враћају.

Цена по примерку 100 динара.

Припрема за штампу „Кораци”

Текући рачун

840-000001228664-39

Милица Петровић, VIII , ОШ „Јулијана Ђашић”

Установа културе
КОРАЦИ
decjeiskre@gmail.com

Град
Крагујевац

Дец 5